

[Finansministeren.]

præmiefradrag skal indkomstbeskattes, såfremt den udbetales kontant. Statsanstalten udbetaler bonus kontant hvert 5. år, for 5 år ad gangen, og derfor virker beskatningen af bonus mere tyngende for de forsikrede, end hvis udbetalingen skete årlig. De forsikrede har derfor i stedse stigende omfang fremsat ønske om at kunne anvende bonus til opskrivning af forsikringsydelsen i stedet for at få den udbetalt kontant. Ligningsloven hjemler nemlig, at hvis bonus ikke udbetales kontant, men anvendes til opskrivning, skal den ikke optages som skattepligtig indkomst, men til gengæld bliver forsikringsforøgelserne til sin tid skattepligtige på samme måde som hovedforsikringens ydelser.

Bonusopskrivningen er kun tænkt anvendt på enkelte forsikringsarter, for hvilke ligningsloven giver de forsikrede adgang til at trække hele præmien fra i den skattepligtige indkomst, samt for visse forsikringer, som firmaer tegner for deres personale i pensioneringsøjemed, og hvor der er truffet bestemmelse om, at bonus skal komme personalet tilgode. Andre forsikringer får som hidtil bonus udbetalt kontant.

Hovedreglen vil for fremtidig tegnede forsikringer af de nævnte arter være således, at der ved forsikringskontraktens indgåelse træffes bestemmelse om bonusopskrivning som foreslået; men såfremt en enkelt forsikringstager måtte ønske forsikringen tegnet med kontant udbetaling af bonus, vil der være adgang for ham til at træffe en sådan bestemmelse.

For de allerede tegnede forsikringer af disse arter vil der, hvis forsikrede ønsker det, ligeledes kunne etableres bonusopskrivning ved aftale herom mellem statsanstalten og den forsikrede.

De 5-årige bonusudbetalinger kan naturligvis ikke ske uden betydelige administrationsomkostninger. Også bonusopskrivningen koster penge, men det forventes, at denne form dog vil være billigere end en tilsvarende tegning af en forsikring mod kapitalindskud, og lovændringen giver derfor adgang til, at de administrationstillæg, der lovmæssigt tillægges præmier og indskud — her altså det indskud, der repræsenteres af bonusbeløbet — kan nedsættes noget. Forsikringsopskrivningen foretages

igøvrigt efter de på opskrivningstidspunktet gældende tariffer, men bruttoprisen kan altså eventuelt blive noget billigere, hvis driftstillæggene nedsættes. Hvor meget tillæggene kan nedsættes, kan ikke bestemmes på forhånd, men dette må tildels fremgå af fremtidige erfaringer, hvorfor det ikke findes formålstjuntligt at give nærmere regler herfor i lovforslaget.

Den 5-årige bonusopgørelse er et meget omfattende arbejde, og det vil være både praktisk og besparende at kunne sprede arbejdet med beregningen af opskrivningen og udsendelsen af meddelelser til de forsikrede over nogen tid, hvorfor loven giver adgang til at fastsætte tidspunktet for opskrivningen for de forskellige forsikringsformer i forbindelse med hver 5-årig statusopgørelse. Hvis den kontante bonusudbetaling fastlægges f. eks. til den 1. april i et år, medens det bestemmes, at bonusopskrivningen henlægges til et tidspunkt før den kontante udbetaling, vil den udregnede opskrivningsbonus blive reduceret med et rentefradrag svarende til den tid, disse forsikrede nyder godt af bonus før de forsikrede, der får bonus kontant.

Lovforslaget tilsigter altså at give visse forsikrede adgang til at anvende bonus på en måde, som ligningsloven forudsætter som rimelig, og som forsikrede i adskillige private selskaber har adgang til, og samtidig at give statsanstalten mulighed for at etablere denne bonusanvendelse på en praktisk og økonomisk måde. Jeg tillader mig at anbefale lovforslaget til en velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om oprettelse af en landsskatteret og om tilsynet med skatteligningen m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 382, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 143).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (Johs. E. Larsen): Jeg har som udvalgets ordfører ikke anledning til at gøre mange bemærkninger her ved lovforslagets anden behandling, da betænkning foreligger med enstemmig indstilling om vedtagelse af lovforslaget med de stillede ændringsforslag. Jeg vil dog gerne foruden at nævne disse pege på et par andre punkter.

Først gør jeg opmærksom på, at foruden de i betænkningen nævnte skriftlige henvendelser har udvalget fået tilstillet afskrift af en skrivelse, som folketingets ombudsmand under 15. november 1955 har sendt til finansministeren, og hvori ombudsmanden i anledning af en modtagen klage over den tid, der er medgået til behandling af en for landsskatteretten indanket sag, redegør for de oplysninger, han har modtaget fra retten, samt påpeger forhold, som må ændres.

Som det fremgår af betænkningen, har udvalget drøftet de spørgsmål, der under første behandling af lovforslaget blev rejst angående en hurtigere afvikling af de klagesager, landsskatteretten modtager. Udvalget har i denne forbindelse henledt den højtærede finansministers opmærksomhed på landsskatterettens forretningsorden; måske vil det være muligt ad denne vej at finde frem til bestemmelser, der kan lette og fremme rettens kontormæssige arbejde, nu da medlemstallet forøges.

Der er i udvalget opnået enighed om — det er ændringsforslag nr. 1 — at ændre den foreslåede affattelse af lovens § 8 derhen, at folketinget og finansministeren hver udnævner 11 medlemmer til landsskatteretten i stedet for som oprindeligt foreslået henholdsvis 10 og 12. De i samme paragraf nævnte erhvervsgrupper skulle ifølge lovforslaget hver have 4 repræsentanter i landsskatteretten. Ændringsforslag

nr. 2 går ud på, at dette ændres, således at landbruget, industrien, håndværket og handelen skal være repræsenteret med hver 1 medlem og lønmodtagerne med 2 medlemmer. Dette sidste giver finansministeren mulighed for at hente et medlem hos tjenestemændene eller hos funktionærerne.

Jeg skal med disse bemærkninger på det samlede udvalgs vegne indstille lovforslaget med de stillede ændringsforslag til vedtagelse.

Axel Sørensen: Ved lovforslagets første behandling rejste jeg det spørgsmål, om det ikke ville være rimeligt at lade nationaløkonomerne have samme adgang til repræsentation i landsskatteretten som andre. Det lykkedes ikke at opnå den tilslutning hertil, som betinger en gennemførelse, hvilket jeg beklager.

De stillede ændringsforslag kan jeg på mit partis vegne tiltræde. Der bliver nu mulighed for, at også håndværket bliver repræsenteret i landsskatteretten, ligesom finansministeren kan udpege en tjenestemand blandt de to lønmodtagere. Jeg håber, at de ændringer, som nu gennemføres, vil skabe grundlag for, at arbejdet i landsskatteretten fremmes, og jeg håber, at den højtærede finansminister vil drage fornuftig nytte heraf.

Finansministeren (Kampmann): Må jeg takke udvalget for den hurtige behandling af dette lovforslag. Det er glædeligt, at vi nu kan få ændret denne lov, så at der nu kan være håb om en hurtigere behandling af de mange klagesager, som ligger ovre i landsskatteretten.

Udvalgets ærede ordfører nævnte, at vi under behandlingen af lovforslaget har modtaget en skrivelse fra folketingets ombudsmand. De forhold, som er nævnt i denne skrivelse, bliver der nu bødet på gennem denne lovgivning.

De ændringsforslag, som er stillet, kan jeg fuldtud tiltræde. Som jeg allerede nævnte under sagens første behandling, var jeg

[Finansministeren.]

klar over, at der nok måtte ske visse ændringer i sammensætningen af landsskatte retten. Jeg kan anbefale at stemme for ændringsforslagene.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 1, således ændret, og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om tipning [af Ninn-Hansen].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 735, fremsættelsen i tidenden sp. 1108).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Finansministeren (Kampmann): Den foreslåede ændring i lov om tipning tilsigter at øge det tilskud, som gives til idrætsformål af det samlede overskud fra tipningen. For at man kan få et begreb om, hvad en gennemførelse af dette lovforslag vil betyde, kan jeg nævne, at i perioden fra 1. juli 1954 til 30. juni 1955 fordeltes der 8,6 mill. kr., hvoraf 3,2 mill. kr. gik til idrætsformål, 2,5 mill. kr. blev uddelt under undervisningsministeriet og 2,5 mill. kr. under finansministeriet, medens knap 1/2 mill. kr. gik til „Ungdommens uddannelsesfond“. Såfremt det ændringsforslag, som her er fremsat, havde været gennemført for det pågældende regnskabsår, ville der til idrætsformål være blevet ydet 4,3 mill. kr., altså ca. 1,1 mill. kr. mere, medens der under henholdsvis undervisningsministeriet og finansministeriet ville være blevet ydet små 400 000 kr. mindre og der slet ikke ville have været noget til „Ungdommens uddannelsesfond“.

Jeg forstår godt det sikkert ret udbredte ønske om, at idrætten skulle have noget

større tilskud af tipsmidlerne. Jeg må måske have lov at nævne, hvad jeg før har sagt, at jeg tror, der i dag faktisk ydes mere til idrætten af tipsmidlerne, end man egentlig havde forestillet sig, da man gennemførte loven om tipning. Jeg mener også, at skal man i et udvalg, hvad jeg går ud fra, tale om denne sag, må vi dør drøfte, hvor meget der ydes af dem, der udøver idræt. Endelig kan det vel være rimeligt at se lidt på, hvorledes man fordeler de penge, der går til idrætsformål, for derigennem at få et indtryk af, hvor meget der er brug for på de forskellige områder.

Den ærede forslagsstiller nævnte i fremsættelsestalen, at den ændrede fordeling, han har stillet forslag om, kunne gennemføres, uden at det kostede noget. Jeg ved egentlig ikke, hvad den ærede forslagsstiller bygger dette på. Jeg kan f. eks. nævne, at hvis „Ungdommens uddannelsesfond“ ikke får det beløb på 1/2 mill. kr., som fondet fik i regnskabsåret 1954—55, skal det have det fra staten, idet uddannelsesfondet i alle tilfælde skal have 6 mill. kr. Får uddannelsesfondet ikke den halve million kroner fra tipsmidlerne, skal der en øget statsbevilling til, og det vil i alt fald koste 1/2 mill. kr.

Man kan heller ikke uden videre gå ud fra, at de penge, der bliver færre til andre formål, kan spares; jeg tror, at der blandt disse formål må være nogle, der alligevel må søge midler fra staten, og så må disse ydes over statskassen.

Skal der foretages en ændring — og det må vi jo se på, når sagen skal drøftes — er jeg heller ikke sikker på, at skalaen skal se ud, som det ærede medlem har foreslået. Jeg ville tro, at man i højere grad skulle sigte mod en skala, der gjorde idrætten interesseret i, at der blev så stort et beløb som muligt at uddele af tipsfondets midler. I det hele taget kan jeg sige, at jeg fremfor at støtte idrætten mere ved at tage pengene fra andre formål ville foretrække, at man drøftede muligheden for at få et større beløb til fordeling, altså muligheden for at gøre det mere tiltrækkende at deltage i tipning. Det er oplyst overfor mig, at man fra tipsselskabets side har forskellige forslag, som man, hvis de blev gennemført, mener vil øge interessen for at deltage i tipning; så ville der blive større overskud